

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Μόδα είναι ή αιτία τοῦ διηγήματος αὐτοῦ, ὅπως είναι καὶ τόσων ἄλλων διηγημάτων καὶ κωμῳδιῶν καὶ δραμάτων τῆς ζωῆς. Ἡ Μόδα ναι· ἀλλ' ὅχι τῶν φορεμάτων. Ἡ Μόδα τῶν σωμάτων. "Οπως ὅλα τὰ πράγματα τοῦ στολισμοῦ ἀπὸ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν ἄλλαζουν χρώμα, σχῆμα, μέγεθος κλπ., οὕτω καὶ τὰ σώματα τῶν γυναικῶν ἀπὸ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν είναι ἀνάγκη νὰ ἄλλαζουν σχῆματα, χρώματα καὶ σγκους" διὰ νὰ φαίνωνται ὥραια, σύμφωνα μὲ τὸν δρισμὸν τῆς ὥραιότητος, τὸν δποῖον δημοσιεύει διὰ τῶν περιοδικῶν τῆς ἡ Μόδα.

"Πηγρέειν ἐποχὴ, κατὰ τὴν δποίαν ἡ γυναικα ἔθεωρεῖτο ὥραια δταν ἡτο—σᾶν ἀγελάδα βαδίζουσα ἐπὶ τῷ δύο τῆς μόνον δπισθίων ποδῶν. Ἐπροκαλοῦσε τὸν θαυμασμὸν τὸν ἐκδηλούμενον διὰ τῶν: «Τί ἀφράτη! Τί παχειά! Τί φεργάδα! Τί μπαρμπουνάρα!» κλπ.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν διεδέχθη ἄλλη, ἡ δποία ἦθελε τὴν γυναικα λεπτήν, τσιροειδῆ· καὶ ἔθλεπατε ἀσάρκους σκελετούς, ποὺ ἐνομίζατε δτι ἦνοιξαν οἱ τάφοι τῶν νεκροταφείων καὶ τοὺς ἔξημεσαν. Καὶ διὰ τὰ φαντάσματα αὐτὰ ἤκουατε: «Τί λεπτή! Τί ἴδανική!»

"Αλλὰ ἡ Μόδα ἐπενέδη καὶ εἰς τὸ ὑψος τῶν σωμάτων, διότι ἄλλοτε τὰς ἦθελεν ὑψηλάς· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦδύναντο τραβῶντας ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὰ πόδια νὰ τὰς μακρύνῃ, τοὺς ἐκόλλησε ἔύλινα τακούνια σπιθαμιαῖα· καὶ ἄλλοτε τὰς ἦθελε κοντάς· καὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς πελεκήσῃ τὰ πόδια, τοὺς ἀφήρετε τὰ τακούνια, ἔξαναγκάσασα αὐτὰς νὰ περιφέρωνται εἰς τοὺς δρόμους ὡς τσαρουχοφόροι λιάπηδες.

"Αλλοτε πάλιν τῆς ἦθελε κόκκινες — «μάγουλο σᾶν μῆλο! σᾶν Γεριμανίδα!» — καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ χρῶμα τῆς εὐαίσθησίας, κίτρινες!

Φαντασθῆτε τώρα τὴν στενόχωρον θέσιν τῶν γυναικῶν, δταν τὰς μεταβολὰς αὐτὰς δὲν ἦδύναντο νὰ τὰς ἐπιτύχουν διὰ τῶν μοδιστῶν καὶ διαφόρων γυναικοδιορθωτῶν. "Αν ἡτο εὔκολον νὰ βουδαλοποιηθῇ ἡ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» διὰ τοῦ παραγεμίσματος, δὲν ἡτο εὔκολον νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἐναντίον. "Αν ἐπετύγχανε νὰ κοκκινίσῃ μὲ τὸ πινέλλο, δὲν ἐπετύγχανε νὰ κίτρινίσῃ μ' ὅλες τῆς κίτρινες ποῦδρες ποὺ ἔβαλλε εἰς ἐνέργειαν.

Καὶ ἡ γυναικα ἥρχισε πάλην πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν της. "Αν ὁς ἴσχην ἡτο εὐκίνητος, ἐπέθαλεν εἰς ἔαυτὴν ἀκινησίαν διὰ νὰ παχυνθῇ σᾶν τὰ γαλιὰ καὶ τὴς γουροῦνες, ποῦ τὴς δένουν ἀπὸ τὰ πόδια. Δὲν τῆς ἥρεσαν τὰ μακαρόνια πρὶν καὶ ὑπεθάλλετο εἰς συνεχῆ μακαρονοφαγίαν. Διὰ νὰ ἀδυνατίσῃ αὔριον, ἥρχιζε τὴν μαρτυρικὴν διαιταν τῆς νηστείας καὶ διὰ νὰ κιτρινίσῃ, τὴν κιμωλοφαγίαν καὶ τὴν ἔυδοποσίαν, ὅστε νὰ μεταβάλῃ τὸν στόμαχόν της εἰς τουλουμόδειδο.

Καὶ ἔτσι ἐπενύγχαναν θαυμάσια (;) ἀποτελέσματα.

"Ενθυμοῦμαι μίαν τοιαύτην ἐποχήν, ὅταν ἐμαθήτευα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ ἰδρύματος τούτου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχεν ἐπιδημία χολέρας. Ἐγὼ — δυστυχῶς — ἀπελπισμένη ἀπὸ ὡμορφιές, δὲν μεταχειρίζομην τὴν κιμωλία παρὰ διὰ τὸν μαυροπίνακα τοῦ σχολείου. Δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ δεῖξω ὅτι ἤμουν ἐπιμελής. Δὲν ἔγραφα δι' αὐτῆς ἀριθμοὺς προβλημάτων, ἀλλ' ἐξωγράφιζα τὴς μύτες τῶν καθηγητῶν μου. "Αλλως τε, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν, εὑρίσκα τὴς πάστες τῶν ζαχαροπλαστείων πειὸ κατάλληλες διὰ τὸ στομάχι μου ἀπὸ τὴς κιμωλίες καὶ τὰ ξείδια τῶν μπακάληδων.

Καὶ διὰ νὰ μὴ πολυλογῷ, αἱ ἀκολοθοῦσαι τὴν μόδαν, πρὶν ἐπιτύχουν τὸ ἔνα, τὸ *Journal de Mode* τὰς ἡγάγκαζε εἰς τὸ ἀντίθετον καὶ ἥρχιζαν ἀντίθετον θεραπείαν οὕτως, ὅστε δι βίος των ἡτο ἀληθινὸ μαρτύριον. Ἄλλα «τι είναι δι πόνος μπρὸς στὰ κάλλη;»

"Η κ. Παυλακίδου ἦταν μία ἀπὸ τὰς ὡραιομανεῖς. Καὶ ἀν αὐτὴ ἐθύσιάζετο εἰς τὴν Μόδαν, οἱ τοῦ σπιτιοῦ της ἐπωφελοῦντο ἀπὸ τό... νόσημά της καὶ καλοπερνοῦσαν. "Ο, τι τοὺς ἥρεσε, δι, τι ἥθελαν νὰ κάμουν, δι, τι ἥθελαν νὰ φάγουν, τὸ ἐπετύγχανον εύκολώτατα. "Ο συζυγος τῆς ἔλεγε, δι τὴ πολυλογία βλάπτει αὐτὴ τσιμουδιάδι δι περίπατος ἐπίσης, αὐτὴ μέσα. "Ο, τι συνέφερε αὐτόν, ἔθλαπτε ἐκείνην καὶ τὸ συμφέρον τοῦ συζύγου ἐπετυγχάνετο.

Τὰ παιδιά της ἔχόρταιναν φρούτα καὶ γλυκίσματα, διότι ὅσα ἐπήγανε δι μπαμπάς τὰ ἔτρωγαν δλα, ἐπειδὴ τὴν μαμά, τὴν... βλάπτουν κλπ.

Τὸ διήγημά μας ἀγάγεται εἰς τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὄποιαν ἡ κ. Παυλακίδου ἥθελε νὰ κάμη ἀδαρίαν σαρκός, διότι ἡ πολυσαρκία ἡτο *demodé*. "Εδαλε λοιπόν δλα τὰ γιατρικὰ εἰς ἐνέργειαν: νηστείαν, δρόμους αλπ. ἀλλ' εἰς μάτην, δταν μία ἀγγελία ἐφημερίδος τὴν ἔκαμε νὰ τιναχθῇ ἀπὸ τὴν χαράν της:

«Ο ιατρὸς κ. Βασιλακίδης θεραπεύει δι ἡλεκτρισμοῦ ἀποτελεσματικῶς τὴν πολυσαρκίαν».

— Πῶς! θεραπεύει ἀποτελεσματικῶς τὴν πολυσαρκίαν; Τὸ καπέλλο μου! Ποῦ είναι τὸ καπέλλο μου; Καλέ, δὲν ἀκοῦτε; γλήγορα, τρεχάτε, τσακισθῆτε! Τὸ καπέλλο μου.

Καὶ ἡ κ. Παυλακίδου ἔτρεξεν εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πηγαίνῃ τόσον τακτικὰ καὶ νὰ ἀκολουθῇ τὰς ἐντολὰς τοῦ ιατροῦ μετὰ τόσης εὐλαβείας, ποῦ ἀν ἥκολούθει καὶ τὰς θείας ἐντολὰς ἔτσι, θὰ είχεν ἐξασφαλίσει τὸν Παράδεισον.

Αύτήν δην τὴν ἐνδιέφερεν τὸ δεύτερον. Αὐτό ποὺ γίθελε, τὸ ἐπέτυχε. Ἐτελείωσε τὴν θεραπείαν της καὶ ἔμεινε πετσί καὶ κόκκαλο.

‘Αλλὰ δὲν ἐπέτυχε μόνον τοῦτο, ἐπέτυχε καὶ κάτι ἀλλο.

Ο ἄνδρας της εἶχε φύγει, πρίν ἀρχίσῃ αὐτὴ τὴν τελευταίαν θεραπείαν της. Τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ, θὰ τὴν ιδῇ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Καὶ αὐτὴ ποῦ εἶναι: διάδοιλος μοναχὸς στὴν ἐξηπνάδα, θὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν περίστασιν. — ‘Αμ’ τί θαρρεῖτε, θὰ ἀφήσῃ μιὰ τέτοια εὔκαιρία νὰ χαθῇ; — “Οταν θάρρη οὐ καλός της, θὰ τοῦ πῆ διεκάπηται σὰν σκελετός ἀπὸ τὴν στενοχωρία της ποῦ ἔλειπεν ἐκεῖνος. — Δὲν μπορεῖ αὐτὴ οὕτα στιγμὴ νὰ ζήσῃ χωριστά του, τόση μεγάλη εἶναι για πρός αὐτὸν ἀγάπη της!

Καὶ πράγματι ὁ σύζυγος ἔρχεται καὶ μένει κατάπληκτος ἀπὸ τὴν καταντιὰ τῆς γυναικας του. Μαθαίνει τὴν αἰτίαν, διη. δλίγον ἔλειψε διὰ τῆς ἀπουσίας του νὰ θανατώσῃ τὴν γυναικά του, θλίβεται δι’ αὐτό, ἐνθουσιᾷ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην τῆς γυναικός του, συγκινεῖται καὶ... ἀρχίζει τὰ κλάμματα.

Τάκ, τάκ, τάκ!..

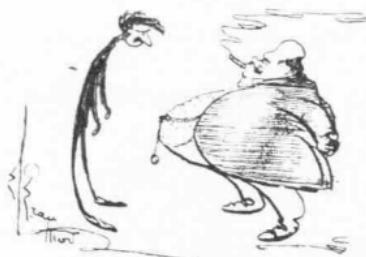
‘Ακούεται κτύπημα εἰς τὴν πόρτα, για ὅποια ἀνοίγεται καὶ μπαίνει ἔνας νέος μὲνα χαρτί εἰς τὸ χέρι.

‘Ο σύζυγος παίρνει τὸ χαρτί καὶ διαβάζει, σπογγίζων τὰ δάκρυά του: «Λογαριασμὸς τοῦ λατροῦ Τ. Βασιλακίδου».

«Πληρώσατε παρακαλῶ δῷ. 100 διὰ τὴν ἐπιτυχῆ θεραπείαν σας ἐκ τῆς πολυσοργίας. — Βάρος κατὰ τὴν ποδόην ἐπίσκεψή σας διάδεις 80, κατὰ τὴν τελευταίαν διάδεις 35».

Τρία πράγματα ἔπεσαν συγχρόνως. Ή κ. Παυλακίδου, για ὅποια ἔλιποθύμησε ἐξ ἐντροπῆς διαβάζει λογαριασμὸς ἐκ τῶν χειρῶν του κ. Παυλακίδου καὶ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του... διὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ.

ΡΕΒΕΚΚΑ

Λ ο ν τ ρ ο θ ε ρ α π ε í α

‘Ο παχύς. — ‘Ο γιατρός μου, δικύοις Ἀγυρτόπουλος, μοὺ ἐσύστησε νὰ κάνω μπάνια γιὰ ν’ ἀδυνατήσω....

‘Ο λσχνός. — Μπά! ἔχομε τὸν ἴδιο γιατρό! Κ’ ἔμενα μοὺ εἶπε πῶς μόνο μὲ τὰ μπάνια θὰ κιτορούθωσι νὰ παχύνω!....